Allah vill dit bästa

> TROENDE! Låt inte [omsorgen om] era ägodelar och [bekymren för] era barn få er att glömma att åkalla Guds namn; de som gör detta är förlorarna. Och ge av det som Vi har skänkt er för er försörjning innan ni känner döden närma sig och ni säger: ”Herre! Ge mig bara ett kort uppskov; då skall jag ge åt de behövande och leva som en rättskaffens människa!” Men Gud beviljar inte uppskov åt den vars tid har löpt ut, och Gud har full kännedom om vad ni gör. [Koranen 63:9–11]

Dessa tre viktiga verser är de avslutande verserna i kapitel 63, vilket kallas för Hycklarna. Detta elva-versiga kapitel som uppenbarades i Medina och varnar de troende, som höll på att upprätta en fullt fungerande islamisk gemenskap, för hycklarnas svek bland dem. Gud beskriver ett särskilt tillfälle då hycklarna försökte förhindra att pengar gavs till de troende och i dessa verser uppmanar Han de troende att använda mer av sin egen förmögenhet för att hjälpa de behövande bland dem.

Vers nio betonar vikten av att inte bli alltför uppslukad av världsliga ting eftersom sådana människor kommer att tillhöra de förlorande. Att leva i livets nöjen utan att komma ihåg de plikter man har gentemot Gud leder endast till förlust och besvikelse. Rikedom och barn är två ting som kan uppta en människas sinne. De är gåvor från Gud men kan också vara prövningar och tester. Att låta ert gods och era barn avleda er från att minnas Gud är ett stort misstag som kan få allvarliga följder. Att gå miste om framgång på Uppståndelsens dag är en katastrofal förlust och det kan ske oberoende av hur rik en person är eller hur många barn han har.

Profeten Muhammad, må Guds frid och välsignelser vara över honom, sade till sina följeslagare att han fruktade att de skulle bli rika snarare än att han fruktade att de skulle bli fattiga. Han sade: ”Jag fruktar inte fattigdom för er, jag fruktar att ni ska konkurrera med varandra (om vem som äger mest).” Han sade också: ”Två hungriga vargar, om de släpptes lösa bland en hjord får, orsakar mindre skada än en människas iver att öka sitt pengar och sin ära.” Gud och därefter profeten Muhammad frid vare över honom varnar oss för att det finns en direkt samband mellan kärleken till rikedomar och ägodelar och förlusten av hängivenhet till Gud. Förlusten av hängivenhet till Gud leder direkt till att människan blir förlorare i det kommande livet.

I vers tio säger Gud att det finns något i detta världsliga liv som vi bör uppmärksamma, nämligen att ge till andra ur den rikedom och de tillgångar Han har försett oss med. Detta

påminner oss omedelbart om att Han, Gud, är källan till den rikedom, de tillgångar och den avkomma vi har. Gud har försett oss med allt och Han föreskriver att vi ska vara generösa med det. Vår generositet bör vara genomförd innan döden närmar sig. När dödens stund inträder, kommer de som inte använt sin rikedom klokt och generöst att tigga Gud att få stanna kvar i denna värld en kort stund till, för att få mer tid att skänka i välgörenhet.

Vår främsta förebild, profeten Muhammad, sade: ”Den som ger i välgörenhet motsvarande en datum från goda inkomster, för Gud accepterar inget annat än det som är gott; Gud tar emot det i Sin högra hand och vårdar det för den som gav det såsom var och en av er vårdar sitt föl, tills det blir som en berg” (fritt återgivet).

Den berömde islamiska lärde Ibn al-Qayyim sade om profeten Muhammad att han ”…var den mest givmilda av människor i välgörenhet, och ansåg inget för dyrbart eller för obetydligt att skänka. Om någon bad honom om något gav han det gärna, oavsett om det var litet eller stort. Han fann glädje i att ge, sannolikt mer än den som tog emot; han hoppades på belöning från Gud och fann nöje i att hjälpa andra.”

Vers elva, kapitlets avslutande vers, klarlägger att döden inte kan skjutas upp. Gud säger utan förbehåll att Han inte skjuter upp en person. Varje människas dödsdatum, tid och plats är fastställt och oföränderligt. Och Gud är fullständigt medveten om allt vad vi gör.

I dessa verser uppmanas vi starkt att vara bland de rättfärdiga nu medan vi ännu har tid, eftersom att be Gud om uppskov i dödsstundens ögonblick inte kommer att hjälpa oss på något sätt. Rättfärdighet, i Guds ögon, bör avgöras av vår tid i denna värld. På Uppståndelsens dag kommer den som helt absorberats av världsliga nöjen att se sig omkring och upptäcka att han förlorat allt. Några minuters njutning kan resultera i en evighet av förlust.

Dessa tre verser som avslutar kapitel 63, Hycklarna, är riktade till de troende. Gud vill att de ska befria sig från alla egenskaper som liknar hycklarnas. De troende bör föredra att minnas Gud och lyda Hans bud framför att låta rikedom och avkomma avleda dem från deras verkliga syfte. Att tillbe Gud och vara bland de rättfärdiga på Uppståndelsens dag bör vara deras främsta syfte och yttersta mål.